

BABAMIN

GİZLİ

HAZİNESİ

Tuğba
İşçimen

Çizer: Zahra Marvasti

Henüz bilmediğim bir yerde...

(Ama hissediyorum;
bence çok yakınlarda!)

Uçuşan tozların arasında...

Babamın geçmişinden kalan...

Eski bir sandık varmış.

Bu sandığın içinde ne olabilir?

BÖLÜM 1

Ben Ahmet. Öyle dümdüz Ahmet. Çok acayip biri sayılmam. Bir özelliğim hariç... Babamın bize gizemli hazinesinden bahsettiği günden beri kendi kendime konuşuyorum. Evet, sesli bir şekilde... Önceleri bu hazinenin ne olabileceğiyle ilgili fikir yürütmek için başladığım kendimle bu muhabbetimde laf lafı açtı. Baktım, kendimle konuşmak çok zevkli, konuşacağım konuları çeşitlendirdim. E kafamın içinden sessizce konuşayım da beynim mi yorulsun yani, diye düşündüğümünden kendimi epeyce kaptır-

mışım. Okulda, sokakta, bindiğim otobüslerde bana bakan çocukların meraklı gözlerinden, “Neler var, görüyor musun? Allah yardımcısı olsun!” diyen teyzelerden, “Ckckck!” şeklinde cıklayarak yanımdan geçen amcalardan ve nihayet beni doktora götüreceğini söyleyen annemin kararlı ses tonundan anladım durumumun ciddiyetini! Oysa ben sadece beynim yorulmasın diye şey y...

Neyse, gittim babamın yanına. Dedim ki “Bak baba, senin gizemli hazinen başıma neler açtı, görüyor musun? Söylesen ne olur sanki?”

“Zamanı gelince söyleyeceğim, oğlum. En iyisi sen günlük tut. Böylece sokaklarda kendi kendine konuşarak gezmezsin. Düşüncelerini kâğıda dökersin, beynin de dinlenmiş olur.” dedi babam.

İşte böyle, henüz bir hazine keşfedemedim ama o günden beri günlük yazıyorum. Siz de benim hikâyemi bu sayede okuyabileceksiniz.

Hikâyeme geçmeden önce size biraz bizimkilerden bahsetmek istiyorum.

Anlatmaya “Huysuz ve Tatlı Kadın” şarkısı kendisine yazılmış gibi yaşayan güzel annemle başlayayım.

Annem iyidir, hoştur ama biraz değişiktir. Eğlenceliyken çok eğlencelidir, kızınca bir de bakarsın ejderhaya dönüşmüş. Böyle düşündüğümü bir duysa ateş püskürtüp beni kızarmış tavuğa çevirmişti çok-

tan! Şaka şaka. (Yoo, her şakanın içinde bir gerçeklik payı vardır neticede.)

Siz yine de böyle dediğime bakmayın, annem süper kahraman gibidir aslında. Birçok anne gibi. Ev işleri, çarşı pazar işleri, akraba işleri, arkadaşlarının hatırını yapma işi, bizim beslenme, giyinme, öz bakım ihtiyaçlarımız, mahalledekilerin düğün dernek işlerine destek... Ohoo! Yaptığı işler say say bitmez.

Çok da disiplinli, planlı bir kadındır. E tabii, bunların hepsine yetişebilmek kolay mı? İyi bir yöneticidir benim annem. Hayat yöneticisi.

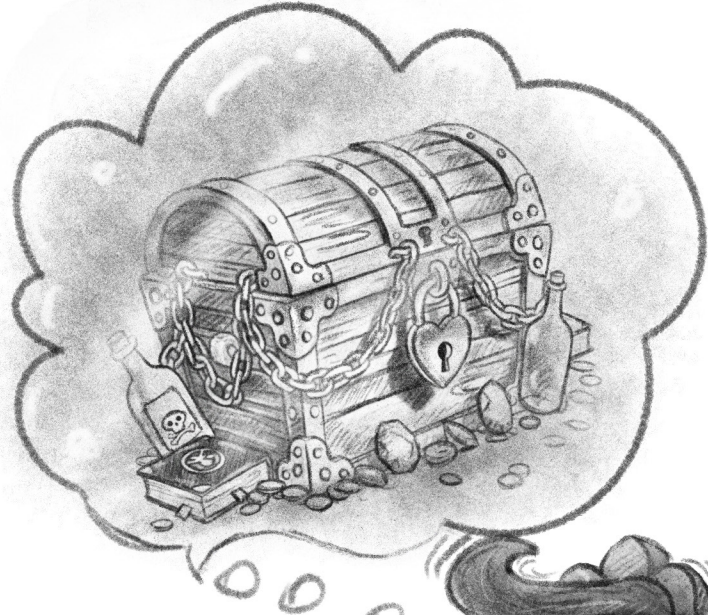
E böyle beş basket topunu aynı anda elinde çeviriyor gibi tüm işleri hallederken birisi gelip topun birine tekme atınca da kızabiliyor tabii. Ateş gibi parlıyor gözleri valla. Anlayacağınız, annemin kurduğu düzeni bozmaya yönelik en ufak bir girişim, annemin içindeki ejderhayı uyandırabilir. Sonrasını ne siz sorun ne ben söyleyeyim... Annemin o yüz ifadesini açıklayabilecek tek cümlem var: “EYVAHLAR OLSUN!”

Gelelim babama... Malum hazinenin sahibi babama!

Babam çok çalışır. Durmaksızın çalışır. Eve gelince de ev işlerinden asla kaçmaz. Çoğu zaman akşam yemeklerinde, hafta sonu kahvaltılarında, pikniklerde görürüz tatlı yüzünü. Çok iyi bir insandır. Güler yüzlü, esprili ve sakindir. Sinirli hâline yalnızca birkaç kez rastlamışımdır. Genelde o kadar sakindir ki annem babama baktığında gözlerindeki ejderha ateşi yavaş yavaş söner. Yerini tatlı bir gülümseme alır. Babam bizimle geçirdiği kısıtlı zamanlarda bize sevgiyle bakar, sorunlarımızı dinler, birlikte hayaller kurarız. Bildiğiniz gibi arada bir de hazineden bahseder. Her konuda sorularımızı özenle yanıtlayan babam, konu hazine olunca hiçbir sorumuza cevap vermez. Sanırım bizi meraklandırmak hoşuna gidiyor.

Bir de tatlı belam küçük kardeşim var. Adı Zeynep. Bazen tartışsak da kardeşimi çok severim. Kimseye laf söyletmem. Bir şey söylemek gerekirse ben söylerim. Ama kalbini kırmadan. Onun kalbini kıranlar karşısında beni bulurlar. Bu konuda taviz vermem. Çünkü benim kardeşim, bu dünyadaki en tatlı, en bal, en eğlenceli kızdır. Bolca gülümser, hep heyecanlıdır. Okula giderken, eve dönerken kuş gibi cıvıldar. Bu yolda yürürken ettiğimiz sohbetler beni hep güldürür, sonra da düşündürür. Hepsinin bir anlamı var gibi gelir sonradan.

Biz herkesin birbirini tanıdığı, koruyup kolladığı bir mahallede yaşıyoruz. Sokakta oyunlar oynuyoruz. Kardeşimle aynı okula gidiyoruz. Akrabalarımız hep bu mahallede oturuyor. Esnaflarla da aramız sıkı fıkı. Anlayacağınız, burası bizim küçük evrenimiz. Burada huzurluyuz, mutlu ve umutluyuz.

Size dünyamla ilgili biraz fikir verdiğime göre artık hikâyeye başlayabiliriz... Belki bu hikâyenin sonunda babamın hazinesini buluruz, belki de kendimize özel bir hazine tasarlarız, kim bilir!